

Nr 7.

Ankom till riksdagens kansli den 27 mars 1917 kl. 4 e. m.

*Konstitutionsutskottets utlåtande, i anledning av väckt motion om
åvägbringande av utredning angående införande av
kyrkofullmäktigeinstitutionen i Stockholm.*

Närvarande: herrar Edén*), Clason, Hellberg, K. J. Ekman*), von Geijer, von Mentzer, Stadener*), von Bahr, Meurling*), Oscar Olsson*), Gullberg, Larsson i Västerås, Magnusson i Tumbult, Räf, Hallén, Ericsson i Vallsta*), Sterne, Magnusson i Kalmar, Karlsson i Mo och Andersson i Höckerum.

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.

I en inom första kammaren väckt, till konstitutionsutskottet hänvisad motion nr 81 av herr *K. J. Ekman* har motionären hemställt, »att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det tacktes Kungl. Maj:t låta utreda, huruvida icke kyrkofullmäktigeinstitutionen må kunna införas i Stockholm, samt för riksdagen framlägga det förslag, som av utredningen kan föranledas».

Till stöd för sin framställning har motionären till utskottet ingivit en skrivelse, däri han omförmält, att motionen föranletts av den av herr Björling i andra kammaren väckta motionen nr 88 angående ändring av den i kyrkostämmoförordningen för Stockholm fastställda röstskalan. Han förutsätter däri, att en dylik ändring sannolikt skulle medföra ett betydligt ökat deltagande i stämmorna och därigenom starkare än förut accentuera behovet av att få de kyrkligt-ekonomiska ärendena undantagna från kyrkostämmorna och överlämnade till behandling av särskilt valda fullmäktige. Efter en redogörelse för behandlingen i riksdagen

och kyrkomötet av frågan om en kyrkofullmäktigeinstitutionens införande, framlägger motionären två vägar för dess lösning för Stockholms vidkommande. I första hand förordas en anordning efter mönstret av motsvarande fullmäktige i Göteborg och Norrköping, där den representativa författningen ej gäller för de särskilda församlingarna utan för städerna i deras helhet, en anordning som alltså skulle innebära en viss inskränkning i de befogenheter, som församlingarna för närvarande äga. Det kunde emellertid också, framhåller motionären, ifrågasättas, huruvida icke varje församling för sig borde äga rätt att välja egna fullmäktige.

*Utskottets
yttrande.*

Frågan om införande av en fullmäktigeinstitution inom den kyrkliga kommunen har vid flera tillfällen varit under riksdagens behandling. Dessutom har från kyrkomötets sida två gånger, 1908 och 1910, framställning gjorts till Kungl. Maj:t om utredning och förslag i dylikt syfte. Frågan är alltså beroende på Kungl. Maj:ts prövning. Enligt utskottets mening är den värd all uppmärksamhet. Vissa skäl synas nämligen tala för en sådan anordning, att åtminstone åt större församlingar medgäves rätt att, på sätt som i fråga om kommunalfullmäktige är stadgat, överlåta kyrkostämmans beslutanderätt åt särskilt valda fullmäktige. Det är sannolikt, att därigenom i många fall ökade garantier skulle vinnas för kontinuitet och sakkunskap särskilt vid de kyrkligt-ekonomiska ärendenas handläggning.

I den föreliggande motionen är det emellertid endast en detalj av frågan, som har framförts. För utskottets ställning till denna motion blir därför dess uppfattning rörande kyrkofullmäktigeinstitutionen i allmänhet på intet sätt avgörande. Utskottet har alltså icke att ingå på en diskussion av skälen för och emot denna, utan kan inskränka sig till att anföra, att inga giltiga skäl förebragts för frågans upptagande i den begränsade form, vari den nu framlagts. Det finnes ingen anledning för statsmakterna att — med avvikelser från gällande principer för den kyrkligt kommunala självstyrelsen — på eget initiativ genomföra en särskild ordning på detta område, gällande blott för en enda stad, låt vara att i viss mån egenartade förhållanden där äro rådande. Med avseende på den väg för frågans lösning, som motionären i främsta rummet anvisat, nämligen gemensamma kyrkofullmäktige för hela staden, vill utskottet särskilt påpeka, att en dylik ordning förutsätter, att till gemensam behandling skulle överflyttas vissa ärenden, som nu äro församlingarnas enskilda angelägenheter. Ett dylikt kringskärande av församlingarnas befogenheter bör enligt utskottets uppfattning ej utan en från deras sida uttalad önskan komma i fråga.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 27 mars 1917.

På konstitutionsutskottets vägnar:

SAM. CLASON.

Reservation

av herr *Hallén* mot viss del av motiveringen.
